



Na Havraníkách Tour padnul nápad, že bychom mohli dojet na návštěvu ke spolužačce bydlící u Norimberku a navštívit zdejší trhy. Vyjíměčně nápad na výmluvy nezapadnul a termín se stanovil na 11-13.prosince. A co přivést jako prezent bylo vymyšleno, tentokráte ne mou hlavou, že vodníka. Myslel jsem, že se koupí nějaký sádrový šmejd na hranicích a tímto zvadne. Jenže dar byl vymyšlen velkoryse - vodník bude dřevěný a od řezbáře. Objednal se u pana [Belfína](#) a musím říci, že za těch patnáct litrů byl z dubu pěkně vyřezaný. Těsně před odjezdem se řešilo jak tuhle 300kg sochu dopravit do Německa. Jediným rozumným návrhem bylo hodit ho na korbu teréňáka a pak se uvidí. V pátek jsem tedy dojel s Astrou do Prahy, přesednul do Jeepa a hurá ke Klatovům. Bohužel se neupřesnilo místo nákladu vodníka, tak jsme trochu bloudili. Ve Švihově jsme udělali na kruháku 6 otoček než se mi chytila navigace a Výrov jsme stejně přejezili dvakrát, protože jsem měl na půjčené navigaci nastaveno tirák režim. Nicméně vodníka jsme naložili, najeli na dálnici a opatrně jsme jeli do cíle. Cestou nám ulítla moje letitá až rodná deka, což mě dost zamrzelo, a až zase na jedno zabloudění jsme se přesunuli docela brzo. Po ubytování jsme narazili sud Prazdroje, který jsme si vezli, a sundání vodníka jsme nechali na ráno.



V sobotu ráno jsme nebyli o nic chytřejší jak sundat těžké monstrum z korby, ale nakonec pomohli sousedé, kteří do noci něco bagrovali na zahradě. Nejdříve se lekli, že si jdeme stěžovat, že dělali do noci bordel, ale nakonec nám rádi s bagříkem pomohli vodníka sundat. Šoupli jsme ho do garáže, než si kámoška udělá u svého rybníčku podstavec pro něj. Sice mi bylo divné, proč to bylo jejím přáním mít Der Wassermana na zahradě, ale prý v Německu tradice vodníků jako u nás není. Patent na duši měla jen církev a proto byl vodník nežádoucí postavou. Tudíž je v Německu k nesehnání. No, měla z něj opravdou radost, méně možná její manžel.



Nicméně před polednem jsme se chlapi sesypali do dodávky a dojeli jsme do nedalekého Ansbachu na vlakové nádraží. Holky jely autem. Zaparkovali jsme na patrovém parkovišti a nákladním výtahem pro 100 osob chtěli sjet na k perónům. Jakmile nastoupil Alda hubeňour, výtah se ani nehnul a hlásil přetížení. Nakonec hlava panáčka zhasla při pěti lidech a kabina se rozjela. Na nástupišti č.5 jsme dostali od spolužačky jízdenky a byli jsme upozorněni, že do ICE vlaku, který přijede, nemáme nastupovat. Jen do dalšího, regionálního. Při zevlování po nástupišti jsem si všimnul, že na první koleji stojí vlak s cedulí Norimberk. Nahlásil jsem skupině, že na první koleji zřejmě stojí vlak, co jede naším směrem. Byl jsem ale zesměšněn pro mé páteční navigování a ignorován. A už tu byl ICE vlak. Do toho jsme nenastoupili, ale alespoň jsme se zeptali výpravčího, kdy jede regionální vlak. Na němčinu nejsem žádný genius, ale pochopil jsem, že říká, že jede z první koleje. Začal jsem k němu zdrhat, tím jsem panicky rozhýbal celou skupinu, která se zátopkovským tempem docválala k prvnímu vagonu. Podrželi jsme ještě dveře Aldovi, který jen tak tak dofuněl. Sedli jsme si a vlak se dal do pohybu. Byl to opravdu náš vlak a další jel za hodinu, takže jsem byl hrdina Nik. Ona byla o víkendu nějaká změna, takže místo z tradiční koleje 5 jel vlak z

jedničky. Před Norimberkem se rozpršelo a tak jsem po vstupu do centra ani nevytáhnul foťák.



Zapluli jsme k prvnímu stánku s plachtou a zahájili Svařák tour. Tři éčka plus tři éčka záloha za hrnek. Na naše ženské jsme narazili po chvilce chůze do centra, kdy jsme si prohlíželi a nakupovali lahůdky. Ochutnávku jsem měl teď dvakrát tak drahou. Ale přestalo pršet a já mohl vytáhnout foťák. Čekal jsem davu lidí, ale žádná tlačence se nekonala. Polní záchody za euro byly čisté a bez fronty. V místním kostele mi upadl kulich, pro který jsem se musel vrátit. Držel jsem se skupiny, protože neumím německy žblebhnout. Odpoutal jsem se jen jednou, abych si objednal svařák s pěkným hrnkem. Po vztyčení dvou prstů, ukázání na várnici a plácnutí 10eurovkou na pult jsem považoval transakci za dokončenou. Baba na mě však začala šprechtit a tak jsem musel zavolat tlumočnickou pomoc. Prý jestli chci svařák s alkoholem a nebo dětský bez alkoholu. Pomyslel jsem si, že snad na dětský lektvar nevypadám, tak jaképak dotazy. Po druhém odpoutání, kdy jsem si vylezl na balkon hotelu pro lepší výhled, mě odchytila nějaká postarší Němka. Začala se mnou konverzovat a na moje negramotné posušky nereagovala. Pomoc byla však daleko, baba stála ve vchodu, takže se nedalo kolem ní proklouznout. Když už jsem vyčerpал celou svojí slovní zásobu ej uch ech, vytáhla z torny nejnovější Nikon. Došlo mi, že potřebuje foťák

nastavit. Popadl jsem ho, nastavil jsem poloautomaticku, udělal jem pár fotek baba - kostel, baba -trh (tím jsem si uvolnil cestu) a se zamumláním "Super machine" jsem zmizel. Po městě jsme se všichni bloumali až do setmění. Docela už jsem měl svařáku plné zuby. Ještě že sud Prazdroje se nevypil. Povinně jsem koupil jedny perníčky za 14 éček a po pár zastávkách na občerstvení jsme došli na vlak. Trefili jsme akorát jeho odjezd. Do rána jsme už dojídali a dopíjeli zbytky z pátku. Na neděli jsme měli naplánovaný oběd v místní hospodě a trhy v Rothenburgu.



Ráno, respektive skoro v poledne jsme vstali, sbalili si věci a dojeli jsme do místní hospody, kde jsme měli zamluvený stůl. Hospoda byla prázdná, ale než přinesli jídlo, nebylo skoro kam plivnout. Jak nám bylo vysvětleno, na nedělním obědě se schází celá rodina, od těch nejstarších po nejmladší. S počtem 12 lidí jsme byla drobná skupinka. Dal jsem si dvě piva a smažené kapří nugety, což byla zdejší specialita. Samozřejmě jsem se totálně přejedl. Ostatní vypadali, že melou z také posledního. Další jídlo jsem měl až pozdě večer a to v podobě bagety, kterou jsem vozil v autě od pátku. Bylo mi jí líto vyhodit a tak jsem se překonal. Po zaplacení jsme vymanévrovali s auty, jelikož před hospodou to bylo jak na kaufland parkovišti v neděli. Naházeli jsme svoje věci do aut a jeli jsme se podívat na trhy

do Ruthenburgu. Trhy zde byly samozřejmě menší než v Norimberku, ale zase ve středověkých uličkách měly své kouzlo. Koupil jsem si svařák s hrnkem a místní specialitu - nějakou kouli. Chutnalo to, jak půl roku staré BEBE sušenky. I ty bavorské klobásy byly takové, ehm, sušší. Asi jsem si zvyknul na ty naše éčkové šroty. Po čtvrté hodině jsme uznali, že je čas se vrátit domů. Na hranicích začalo pršet a pršelo až domů.